

Lied van Angya

Van meester Shan-chao (10^e eeuw, China), Engels van Daisetz Suzuki, Nederlands van Jiun roshi

Vastbesloten om hun ouders te verlaten, wat willen zij bereiken?
Ze zijn nu boeddhist, dakloze monniken, en niet meer mensen van de wereld.
Hun geest is altijd gericht op het zich eigen maken van de Dharma.

Hun gedrag moet zo doorzichtig zijn als ijs of kristal.
Ze moeten niet streven naar roem en rijkdom.
Ze moeten zich ontdoen van allerlei soorten bezoedelingen.

Ze hebben geen andere weg te gaan dan te gaan met wat is en dat te onderzoeken.
Laten ze getraind worden in lichaam en geest door in de bergen en door rivieren te lopen.
Laten ze bevriend raken met wijze mensen in de Dharma en hun respect betuigen
waar ze hen ook tegenkomen.

Laten ze de sneeuw trotseren, de bevroren wegen bewandelen, zonder zich te bekommeren om slecht weer.
Laten ze de golven oversteken en de wolken doordringen, en daarmee alle draken en boze geesten verjagen.
Hun ijzeren staf vergezelt hen overal waar zij reizen en hun koperen kruik is goed gevuld.

Laten ze zich niet ergeren aan de tekortkomingen van wereldse zaken.
Hun vrienden zijn diegenen in het klooster met wie zij de Dharma onderzoeken,
waardoor voor eens en voor altijd de vier proposities en honderd ontkenningen helder zijn.
Ze passen op dat ze niet zomaar door anderen op een dwaalspoor worden gebracht.

Nu ze in het klooster zijn, is het hun taak om het grote pad te bewandelen
en niet gehecht te raken aan de wereld, maar vrij te zijn van alle trivialiteiten.
Ze houden zich vast aan de ultieme waarheid en weigeren niet om hard te werken.

Ze sluiten zich af van lawaai en drukte, stoppen het zwoegen en verlangen.
Denkend aan degene die zich in de afgrond wierp en degene die de hele nacht in de sneeuw stond,
verzamelen ze al hun krachten,
zodat de glorie van de Dharma-koning altijd in zicht blijft.

Altijd leergierig in het nastreven van de waarheid, altijd eerbiedig tegenover de ouderen,
wordt hun gevraagd om de kou en de hitte en alle ontberingen te weerstaan,
zolang ze nog niet in de verblijfplaats van vrede zijn aangekomen.

Ze koesteren geen jaloerse gedachten over wereldse welvaart.
Ze zijn niet neerslachtig alleen omdat ze gekleineerd worden,
maar proberen rechtstreeks in hun eigen aard te kijken, onafhankelijk van anderen.

Over de vijf meren en de vier zeeën gaan ze van klooster naar klooster.
Duizenden mijlen over honderden bergen lopen is inderdaad geen gemakkelijke taak.
Mogen ze uiteindelijk de meester in de Dharma intiem onder ogen zien
en geleid worden om in hun eigen natuur te kijken,
zodat dat ze niet langer medicinale planten aanzien voor onkruid.